

[Hastrup.]

bet er ikke så stort som i aftalen mellem socialdemokratiet og socialistisk folkeparti, men det er altså allerede nu angivet i modsætning til, hvad man kan sige om lovforslaget, der jo i virkeligheden i sin foreliggende form ikke tillader at give tilsagn om lån til mere end højst begrænsede opgaver, så længe loven har den formulering, som flertallet altså nu ønsker gennemført.

Vi ønsker at koncentrere loven omkring de opgaver, der må anses for at være de centrale, nemlig byggemodningen og grunderhvervelserne. Flertallets lovforslag går ud på, at der på et grundlag, som er langt mere usikkert end det, ændringsforslagene angiver, også skal kunne ydes lån til byfornyelse og til saneringsopgaver. Man ønsker at opretholde dette lovforslag, til trods for at man ved, at man ikke har midler til disse formål, til byfornyelse og saneringsopgaver, i det første år, loven kommer til at virke.

Vi ønsker, at de problemer, der er knyttet til saneringen, skal løses ved en tilbunds-gående revision af saneringsloven. Det er vist almindeligt erkendt, at den lov, vi har på dette område, ikke har virket efter hensigten, og at den bør optages til revision. I vore bemærkninger fremhæver vi, at der ved løsningen af disse opgaver må findes nye veje også med henblik på finansieringen i stedet for dette evige monotone, men ikke særlig fremkommelige, at det blot er staten, der skal betale, eller rettere, at hvad staten ikke kan betale, det må man undvære en løsning på. Det må jo ikke glemmes, at mange ejendomme, der kan og også bør saneres, er beliggende på arealer, som er overordentlig værdifulde, men altså slet udnyttede, og det kræver vel ikke megen fantasi at kombinere nedrivningstilladelser med forpligtelser til at bidrage til fremskaffelse af de midler, som netop kan være nødvendige og påkrævende ved løsningen af disse opgaver.

Endelig har vi fundet, at de lempeligere vilkår for betaling af beboerindskud i de sociale selskaber bør finansieres ved direkte statsbevilling og i tilknytning til den lov, vi lige har behandlet, og ikke — som her foreslået — ved renter af statens obligationsbeholdning i Nationalbanken. Vi forstår slet

ikke, hvorfor man ønsker at blande dette spørgsmål sammen med de øvrige opgaver.

Vore ændringsforslag går også ud på, at det alene skal være kommunerne og ikke de almennyttige boligselskaber, som skal kunne opnå lån. Det kan ikke være rimeligt, at staten uden om kommunalbestyrelserne kan dirigere udviklingen i en kommune ved at låne midler til disse selskabers opkøb af grunde. Vi anerkender alle de sociale selskabers berettigelse, men de er jo i forvejen favoriseret på mangfoldige måder, så mange måder, at det nu efterhånden må anses for at være tilstrækkeligt, og måske også i en sådan grad, at det er lige på kanten af det rimelige i forhold til det private byggeri.

Efter lovforslaget er det i realiteten boligministeren, i visse tilfælde i samråd med indenrigsministeren, der skal bestyre denne udlånsvirksomhed, som altså kan blive meget omfattende — i hvert fald hvis det er aftalen mellem SF og socialdemokratiet, der skal virkeliggøres. Vi finder det ikke rimeligt at tillægge de to ministre så store bankbeføjelser. Det kan bevirke, at de vil få det i deres hånd at dirigere udviklingen på en ud fra et helhedssynspunkt uhensigtsmæssig måde. Det kan også bevirke, at visse områder af landet forfordes på bekostning af andre, og det er jo i udvalget oplyst, at de lån, der hidtil er bevilget til disse formål, alene er kommet det storkøbenhavn-ske område til gode. Vi anser en byspredning for at være hensigtsmæssig og nødvendig; derfor har vi med vore ændringsforslag ønsket at tilgodese disse hensyn, ligesom vi har ønsket at give finansvalget indflydelse på långivningen. Det kan ikke være rimeligt, at bevillinger af en så betydelig størrelsesorden helt unddrages finansudvalgets indseende og dermed altså folketingets mere direkte kontrol.

Endelig har vi ment, at støtten til byggemodning og grunderhvervelser bør være en hjælp til selvhjælp, og at den bør komme så mange af kommunerne som muligt til gode. Derfor har vi foreslået en begrænsning af den afdrags- og rentefrie periode, som foreslås i lovforslaget, ligesom vi har foreslået, at der for de lån, der kan stilles til rådighed for kommunerne, fastlægges et maksimum på 50 pct. af anskaffelsesværdien. Vi ønsker,